

NECROLOG

La 31.11.2014, la aproape 73 de ani, și-a încheiat misiunea pe lumea asta colegul și bunul prieten Dr Ion Marcu.

Din păcate am aflat mai târziu trista veste și ca atare nu am putut să-mi exprim la timp compasiunea față de familie. O fac acum în încercarea de a sublinia valoarea celui care timp de aproape 20 de ani a fost directorul Spitalului de Neuropsihiatrie Infantilă de la Păclișa, una din cele mai mari unități de profil din țară, pe care l-a condus cu deosebită dăruire și profesionalism. Meritele sale sunt cu atât mai mari și trebuie apreciate cu atât mai mult cu cât a fost vorba de o Instituție spitalicească destinată unor copii și adolescenți cu importante suferințe psihice și neurologice dublate de probleme sociale ce necesitau asistență medicală, recuperatorie, educativă și profesională de foarte lungă durată.

S-a născut în 21.11.1941 în satul Izgar din Județul Caraș-Severin zonă în care a absolvit atât învățământul primar și gimnazial, cât și liceul. A intrat la Facultatea de Medicină din Timișoara în anul 1960 și a absolvit-o în anul 1966 cu media 9,75.

A fost repartizat și a făcut stagiul la Circumscripția Sanitară Lăpugiu și apoi la Spitalul din Ilia.

În 1971 a dat examenul de secundariat și a devenit rezident în specialitatea Neuropsihiatrie Infantilă. A făcut stagiul la Timișoara sub îndrumarea doamnei doctor Eliza Ionescu și la București.

După absolvirea secundariatului în 1974 a fost repartizat la Spitalului de Neuropsihiatrie Infantilă de la Păclișa, ca medic specialist în Neuropsihiatrie Infantilă, specialitate în care în 1988 devine medic primar.

La Păclișa desfășoară o activitate profesională plină de devotament, complexă și meritorie pentru care este promovat medic șef de secție iar în 1993 este numit director. Aceasta nu înseamnă că din acel moment a fost un simplu manager, activitate pe care dimensiunea Instituției ar fi fost suficientă pentru a-i justifica retribuția. A reorganizat-o, a făcut-o din ce în ce mai funcțională, a umanizat condițiile în ciuda piedicilor pe care dezinteresul unei sistem administrativ bine cunoscut îl manifesta față de patologia neuropsihică. În același timp a continuat să fie un foarte bun neuro-

psihiatru și coordonator al unui colectiv constituit din specialiști de diferite profile profesionale : neuropsihiatrii, psihologi, logopezi, psihopedagogi, educatori etc.

E unul din membrii fondatori ai Societății de Neuropsihiatrie Infantilă (1990) și participă la întrunirile profesionale organizate de aceasta.

În 1993, a organizat la Păclișa cea de-a XV-a Conferință Națională de Neuropsihiatrie a Copilului și Adolescentului cu participare internațională cu teme: Tulburările de comportament și Manifestări critice neepileptice.

S-a implicat și a reușit construcția unei capele în incinta spitalului.

L-am cunoscut încă din timpul stagiului de secundariat și a cursurilor de perfecționare ca pe un om plăcut, de o modestie exemplară, conștiincios, preocupat de pregătirea profesională, disciplinat, atras de domeniul cel mai omenesc al suferinței în expresia ei cea mai delicată, patologia neuropsihică a copilului și adolescentului. L-am întâlnit apoi periodic gășind același specialist preocupat de complexitatea și dificultatea aspectelor profesionale și administrative ale domeniului. A fost cel mai afectat și implicat atunci când cu motivația nevoii de a elimina instituțiile de acest profil considerate desuete, dar din dorința disimulată a economiei de fonduri, Ministerul Sănătății a decis desființarea brutală a Instituției și transferul ei către asigurările sociale fără să se țină seama că la majoritatea cazurilor problemele sociale constând în lipsa suportului familial doar dublau prioritățile medicale. A militat pentru modernizarea, organizarea teritorială și adaptarea la principiile moderne ale asistenței medicale destinată unei categorii speciale de cazuri a instituției. A obținut temporizarea procesului. S-a pensionat în anul 2000 cu regretul eșecului opțiunilor sale. Poate că dezamăgirea provocată de desființarea Instituției pe care a condus-o a fost una din cauzele suferințelor care l-au întovărășit în ultimii ani din viața petrecuți în sânul familiei acum îndoliate. Toți cei care l-am cunoscut și apreciat ne luăm acum rămas bun de la acest medic și om deosebit. Dumnezeu să-l odihnească.

Acad. Prof. Dr. Ștefan Milea

IN MEMORIAM

On November 31st, 2014, at the age of almost 73 years, our good friend and colleague, Dr Ion Marcu, accomplished his mission in this world.

Unfortunately, I learned the sad news after some time, and, as such, I could not express my sympathy for the family in a timely manner. I do so now, in an attempt to highlight the value of the man who, for nearly 20 years, had been the director of the Hospital of Infantile Neuropsychiatry from Paclisa, one of the largest units of this kind in the country, which he managed with great dedication and professionalism. His merits are even greater and should be appreciated more since that hospital was dedicated to children and adolescents with major psychic and neurological sufferings coupled with social problems that needed medical care, rehabilitation, educational and professional assistance over very long periods.

Dr Marcu was born on November 21st, 1941 in the village Izgar from Caras-Severin County, in an area where he completed both his primary and secondary education. He joined the Faculty of Medicine from Timisoara in 1960 and graduated it in 1966 with a GPA of 9.75.

He was assigned to Lapugiu Health Care Unit, where he did his internship and then to the Hospital from Ilia. In 1971, he passed the clinical internship exams and started his residency in the specialty of Infantile Neuropsychiatry. He did the internship in Timisoara under the guidance of Dr. Eliza Ionescu and in Bucharest.

After graduating the internship in 1974, he was assigned to the Hospital of Infantile Neuropsychiatry from Paclisa, as a specialist in Infantile Neuropsychiatry, and, in 1988, he became specialized physician in this field.

At Paclisa, Dr. Marcu sustained a professional activity full of devotion, which was complex and meritorious, due to which he was promoted head of department and, in 1993, he was appointed director. This does not mean that at that time he became a mere manager, an activity that was sufficient to justify his retribution, considering the size of the institution. He reorganized the hospital, made it more and more functional, and humanized the conditions despite the obstacles imposed by a well-known administrative system that constantly used to manifest a lack of interest for the neuropsychological pathology. At the same time, he continued to be a great

neuropsychiatrist and coordinator of a team consisting of specialists of different professional profiles: neuropsychiatrists, psychologists, speech therapists, psycho – pedagogues, educators, etc.

He is one of the founding members of the Society of Infantile Neuropsychiatry (1990) and participated in the professional meetings organized by it.

In 1993, he organized at Paclisa the XV the National Conference of the Child and Adolescent Neuropsychiatry with international participation on the following themes: Behavioural Disorders and Critical Non-epileptic Events.

He was involved in the construction of a chapel within the hospital and succeeded in the completion of this project.

I have known him since his internship stage and during the training courses as a pleasant man, characterised by exemplary modesty, disciplined, conscientious, and concerned with continuing professional development, attracted by the most human area of suffering in its most delicate expression, that is, child and adolescent neuropsychological pathology. Then, I met him regularly, finding the same specialist concerned with the complexity and difficulty of professional and administrative aspects of the field. He was the most affected and involved in the issue of motivating the need to eliminate the profile institutions considered obsolete. However, out of the disguised desire of funds economy, the health ministry has decided to dissolve the institution brutally and to transfer it to social security without taking into account that in most cases the social problems consisting in lack of family support just doubled the health priorities. He campaigned for modernization, territorial organization and adaptation to modern principles of health care meant for a particular category of cases of the institution. He managed to retard the process. He retired in 2000 with regret of the failure of its options. Perhaps the disappointment caused by the dissolution of the institution that he had led was one of the causes of suffering that had accompanied him during his last years of life spent in the bosom of his family now mourning. All of us who knew and appreciated him now take our leave from this outstanding physician and man.

God rest his soul.

Acad. Prof. Dr. Ștefan Milea